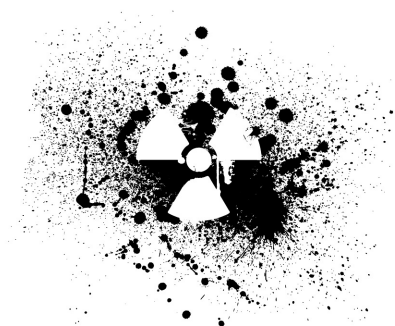

jakub Hoza

spálená zeme

kniha první

**KNIHY JAKUBA HOZY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Strašák

Do pekla a zpět
Spálená země: kniha první

Nathaniel Darnsworn

Jako sama smrt

Připravujeme

Spálená země: kniha druhá
Theatre Macabre

jakub Hoza
**spálená
zeme**
kniha první

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zázlohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2023

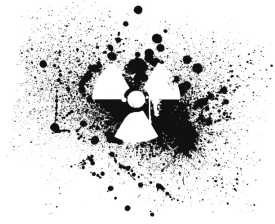
Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-456-5 (pdf)

*Pro mou ženu, protože i věčnost je někdy málo.
Pro všechny, které bavila dosavadní Strašákova dobrodružství.
Ale především pro ty, kteří dobře vědí,
že „válka, válka se nikdy nemění“.*

Rok 2121, někde

Zavrtěl jsem se v sedačce a pokusil se usadit trochu pohodlněji. Pokus od začátku odsouzený k neúspěchu. Čalounění sedadla řidiče sice do sebe člověka vcucló skoro jako poprsí barové tanečnice, ale pohodlné nebylo, jen mělo čistě účelově udržet šoféra na místě v případě sebedivočejšího manévrování v boji. A ano, pochopitelně bylo v barvě khaki. Tak jako většina armádního vybavení z doby před Restartem.

Stroj se startoval velkým tlačítkem. To proto, abyste se dokázali strefit i v případě vážného zranění.

Na velké obrazovce plně nahrazující čelní sklo BVPčka Tatra Aurelius VI naskočil obraz. Transportér měl vpředu úzký průhled z čiré syntetické pryskyřice o tloušťce třicet centimetrů, který se pevností téměř vyrovnal tankovému pancíři, ale digitální obraz byl praktičtější. Dalo se do něj promítnout všechno od radarového snímání terénu, přes noční vidění až po taktické situační rozbor.

Nyní jsem před sebou viděl matně osvětlenou vstupní halu Trezoru. Hladká betonová plocha podlahy. Stěny se ztrácely v přítmí stejně jako strop, na kterém byly kolejnice nákladních jeřábů.

Většina osvětlení byla vypnutá. Ani my si nemůžeme dovolit zbuřdarma plýtvat energií. Máme pro ni lepší využití v hloubi Trezoru.

Ven jsme vycházeli zřídka. Navíc jen do nejbližšího okolí. Posledních pár měsíců jsem na delší průzkumy a pochůzky vyrážel vlastně jen já.

Další tři aurelia stojící po boku toho mého jsem viděl na bočních záběrech virtuálního kokpitu. Sedm metrů dlouhé stroje s téměř třímetrovým rozvorem. Osm kol vysokých jako člověk. Dva páry vpředu a dva vzadu. Kola byla odlitá z nesmírně odolného silikonu. Nehrozilo tak, že vám je někdo prostřílí. Povrch stroje se skládal z lomených rovných ploch tak, aby palba co nejlépe sklouzla po pancíři. Stejně tak čumák stroje byl jak zespo-du, tak seshora zkosený. Tento designový prvek se nezměnil od prvních bojových vozidel pěchoty.

Můj stroj měl na čumáku něco navíc. Kdosi mi na něj místo pin-upky namaloval strašáka do zelí s halloweenskou dýní jako hlavou. Mohl bych si to brát osobně, ale nějak mi nezbývala síla zjišťovat, kdo byl dotyčný drzoun. A kromě toho bylo to malé umělecké dílko vlastně vcelku zdařilé.

Kolem stěn se daly spatřit obrysy dalších vozidel, ale ta byla ve velké míře pouze užitková. Bojová vozidla nám zbývala pouze čtyři. Byly tam ještě nějaké káry vycházející z humvee s lehkým pancéřováním třídy III, jenže ty se přes kulometry na střeše nedaly za bojová vozidla považovat ani s přimhouřenýma očima. Přece jen ve mně zůstala kapka důstojnosti.

Přejel jsem prsty po palubce, která byla strohá a čistě účelová. Na prstech mi zůstala stopa prachu. Množství asi tak za tři týdny.

To vážně uplynuly tři týdny od mého posledního výletu? Čas mi nebezpečně splýval.

Udělal jsem si mentální poznámku: prověřit pravidelnou údržbu vozového parku, nebo alespoň jeho úklid. Pokud se budeš v kabině dusit poletujícím prachem, bojová efektivita půjde kam, vojáku? No do hajzlu, přece!

Drapsnul jsem madla, která se podobala spíše leteckým než volantu, a sešlápl jsem pedál. Ozvalo se nesouhlasné zapípání. Zase jsem nohu zvedl a zapnul si pásy podobné těm u závodních aut. Bezpečnost nade vše, takže znovu a lépe.

Stroj se rozjel tak tichounce, že by se toho člověk u takového kolosu nikdy nenadál. To, že byl vodíkový motor v běhu, se dalo poznat jen díky lehoučkému chvění podlahy. Konstruktéři ho přidali poté, co několika zkušebními pilotům z nereálně hladké jízdy reálně hráblo.

Vodík je pochopitelně vázaný v technické kapalině, ze které si ho motor bere jen tolik, kolik potřebuje. Tohle do luftu nevyhodíte, ani kdybyste se nakrásně snažili.

Vyjel jsem z řady a v pozvolném oblouku jsem zatočil doleva. Vstupní dóm Trezoru, jak jsme říkali naší podzemní základně, byl obrovský, takže jsem ani nepotřeboval využít natáčení zadních kol.

Přede mnou se objevila nájezdová rampa, která by zvládala i plně naložené kamiony nebo regulérní těžké tanky. Za ní se do výšky dvanácti metrů tyčil kruhový pancéřový vchod do Trezoru. Byl tlustý dobrých pět metrů a věděl jsem, že odolá přímému zásahu větší jaderné hlavice. Do dvaceti megatun by se ani nepotil. Vlastně mi dost připomínal vstup do pokladnice Strýčka Skrblíka.

Nezřetelná postava hlídky na mě zamávala. Zasyčela hydraulika a obrovské táhlo podobné těm na starých lokomotivách, které jsem kdysi viděl v Technickém muzeu, nejprve kolosální kolo povysunulo z uložení a pak ho po kolejnici svižně odvalilo stranou.

Rampa se vysunula tak, aby překlenula vzniklou mezeru ve vchodu, a mně už nic nebránilo v cestě. Sešlápl jsem pedál a vyjel jsem po rampě. Ze tmy do slunce tam venku. V Pustině.

V kamenné roklině jsem zastavil a počkal, až se vrata za mnou zase zavřou.

Trochu mě zamrzelo, že jsem z vnitřku stroje nemohl hlídce zamávat na rozloučenou. Víc mě ovšem mrzelo to, že jsem si nemohl vzpomenout, kdo má dnes hlídku. A to bych, sakra, vědět měl. Uvědomil jsem si, jak moc z toho všeho začínám být unavený.

Víc než hodinu jsem se maximálně dvacítkou vymotával ze skal, mezi kterými se Trezor ukrýval. Mohlo mi to zabrat méně času, ale schválně jsem to bral různými oklikami. Nechtěl jsem riskovat. Nemohl jsem riskovat.

Pomáhalo i to, že aurelius na širokých kolech našlapuje hodně zešíroka a na takový kolos zlehka. Na místní skále by ho vystopoval leda tak nějaký rudokožec. Pravda, v důsledku vysoké hladiny radiace byl nyní rudokožcem kdekdo v české kotlině.

Když jsem se dostal na pláň, mohl jsem to pořádně rozjet. Krkonošské hory po pravé ruce. Pod koly tmavě žlutá a hnědá

vyprahlá země, větší a menší kameny. Je to monotónní a ubíjející společně se světle hnědým oparem, který omezuje viditelnost na kilometr a slunce mění na žlutou šmouhu.

Nenávidím ho. Objeví se snad vždycky, když vytáhnu paty z Trezoru. Depresivní zmetek.

Scenérii nijak nevylepšovaly ani zbytky civilizace, na které člověk občas narazil. Z budov většinou zbývaly jen pobožené obvodové zdi. Kusy rozbitého asfaltu, který kdysi možná býval silnicí.

Jak dlouho? Sedmdesát let od Restartu, a tohle zbylo z lidské civilizace. Na jedné z delších cest jsem narazil na holé místo, kde stála naprosto netknutá oranžová poštovní schránka. Nevím, jak dlouho jsem na ni bez hnutí zíral a snažil se nerozbrečet. Tomu místu jsem se od té doby vyhýbal jako čert kříži.

Z palubního počítače jsem si pustil složku nazvanou *Fakt starý fláky 3*. Reprosoustava BVP sice za mnoho nestála, ale lepší než nic. Samotná její přítomnost by mohla být překvapením, ale vojenským psychologům rychle došla skutečnost, že poslech hudby odbourává stres. Přestože jsem si o nich nemyslel nic dobrého (jak se říká – zkušenosti máme, ale špatné), nebyli zase tak pitomí, aby se podle toho nezařídili.

Eagles spustili *Hotel California*.

„On a dark desert highway, cool wind in my hair...“

Až mě z toho zamrazilo.

Mířil jsem na místo, kde se někteří z přeživších lidí pokoušeli vzkřísit civilizaci. Nebo možná spíš založit novou. Byl to ubohý pokus, ale počítal se. My jsme jen přežívali. A čekali. Čas byl jednou z věcí, která nám nescházela.

Na monitorech kolem mě svištěla scenérie, která se dala při nejlepší vůli popsat jako jednotvárná. Stejně jako zatím celý tenhle výlet.

Po nějaké době jsem nalevo před sebou zahlédl skupinu gigaskvorů. Nebezpečné potvory s článkovaným tělem dlouhým skoro metr a půl. Kromě toho byli silně radioaktivní. Jedno štípnutí, a když jste náhodou přežili otravu, nemoc z ozáření jste měli jistou.

Zavergloval jsem řídítka. Když mi panel realisticky zobrazil cákance žlutého ichoru, úsměv mi roztáhl ústa od ucha k uchu. Člověk musí být vděčný i za malé radosti.

Krajina ubíhající za pancířem aurelia se začala měnit. Zvlnila se nepříliš vysokými kopci a také se objevila první vegetace. Trsy roztržené, převážně žluté ostřice a nízké keřky s pokroucenými sukovitými větvemi a dlouhými ostrými jehlicemi. Byly to zparchantělé borovice. Alespoň že zmizel viditelnost snižující opar.

Transportér začal šplhat nahoru pahorkatinou. Mezi kopci se občas ukrývaly louky, kde ostřice ustoupila menším a zelenějším druhům trávy. Mutagenní účinky záření nejsou žádný výmysl. Nejsem vystudovaný botanik, ale přísahal bych, že tráva „kudrnka“ je celkem novinka.

Na jednom z hřebenů kopce jsem proti obloze spatřil siluetu muže na motocyklu. Kopí měl zapřené o řídítka. Pohledem sledoval můj transportér.

Zvedl ruku a zamával mi. Já jsem mu ani nemohl zablikat světly. Se všemi pokročilými senzory, kterými BVP disponovalo, nebyla světla zapotřebí. Jen by prozrazovala pozici.

Zanedlouho jsem zahlédl stádo koz s pastevcem. Vesnice byla už blízko. Trochu se mi ulevilo. Podle všeho byla stále na stejném místě.

Vesnice stála na jednom z kopců. Kdysi se někde tady nacházel Tanvald, vzpomněl jsem si. Teď už ale nebylo po městě ani památky.

Jako první jsem uviděl větrníky, jejichž lopatky byly potažené surovou kůží. Při tom pohledu jsem málem zaskřípal zuby. Když si pomyslím, že jsem jim je pomáhal instalovat já. Já!

Nenávidím je. Nenávidím všechno, co představují.

Sevřel jsem volant, až mi jeho odolný plast pod prsty zavrzal.

Závan minulosti, o který jsem nestál. Ty větrníky jsem viděl při každé návštěvě, tak proč mě to tak zasáhlo zrovna teď?

Možná proto, že už jsem vážně nevěděl, jak dál. Poslední dobou na mě všechno padalo. Ostatní Nesmrtelní byli možná zvyklí nechat kolem sebe bez povšimnutí běžet roky, ale já se jím stal příliš pozdě. A předtím jsem coby státní zabiják žil životem plným, hmm... napínavých a ostrých zážitků.

Zahnul jsem a začal stoupat do svahu k bráně v dřevěném plotu kolem vesnice. Plot nebyl ani tak zamýšlený jako obrana, byla to spíš ohrada, která měla udržet kozy a ovce uvnitř.

Přehmátl jsem si na volantu. Popravdě jsem si nebyl tak docela jistý, jakého se dočkám přijetí. Při mé poslední návštěvě došlo k jistému nedorozumění.

Doširoka otevřenou bránu střežila hlídka. Tedy střežila... Jeden z trhanů oděných ve směsici hadrů a kůží se opíral o kopí, zatímco druhý seděl na kameni a čistil starou loveckou pušku.

Strážní u brány se na mé blížící se vozidlo dívali se zvláštními výrazy. Nejednalo se o znepokojení, spíš mi to přišlo jako znechucení.

Z jejich výrazů to bylo jasně patrné, přestože jednomu z nich pokrýval polovinu tváře zduřelý rudý sarkom. V těchto časech nic neobvyklého. Lepromrzáci, radiomrzáci a syfilitici na tom byli ještě hůř.

Projel jsem branou a pomaličku, abych nedopatřením nerozšmelcoval nějakého vesničana, jsem si to šinul k návsí, kde stály prestižní chatrče vůdců vesnice. Ve velikém ohništi uprostřed prostranství tentokrát oheň nehořel.

Zapíchnul jsem to naproti chýši náčelníka. Možná jsem té stavbě maličko křivdil, s přímhouřeným okem by se dala označit za jurtu. Raději s oběma přímhouřenýma očima.

Oproti tomu místní šaman měl hned vedle postavené regulérní týpí. Sice bylo z plachtoviny, ale zato bylo pomalované mystickými symboly, až oči přecházely. Mnohé z nich se v době před Restartem vyskytovaly převážně na pánských záchodcích v pohostinských zařízeních páté cenové kategorie a vyšších. Nejvíce v oblibě měl podle všeho kosočtverec s čárkou.

Odepnul jsem pásy a zvedl se z řidičského křesla. Oblečený jsem byl do standardní vyztužené a relativně neprůstředné kom-

binězy s ochranou kloubů. Na opasek jsem přidal poloautomatickou pětáčtyřicítku a sumku se dvěma zásobníky. Luk jsem nechal v pancéřované bedně u stěny.

V plánu na dnešek nebyl boj, snad jen troška zastrašování. Luky používal v Pustině kdekdo, na nikoho bych s tím dojem neudělal. Na rozdíl od pistole. Střelných zbraní se Pustinou toulalo poměrně málo. Především z toho důvodu, že munice bylo poskrovnu. Od Restartu se vystřílela spousta nábojů.

Ještě meč v pochvě, křížem přes záda. Tomu rozuměl každý.

Člověk musí dbát na to, aby vypadal dost hrozivě, což zrovna v mém případě není snadné. Mám jen průměrnou výšku, a i když jsem svalnatý, jako žádný velký lamželezo nevypadám.

Dobře udržovaný třicátník z civilizovanějších časů se šedozeleňnýma očima a ksichtem bez jakékoliv vyrážky prostě děs už od pohledu nebudí. Na druhou stranu, na svých sto dvacet čtyři let nevypadám špatně.

Zhluboka jsem se nadechl, otevřel zadní průlez a seskočil na vyschlou zem venku. Cvakl jsem nevelkým ovladačem a průlez se za mnou zase zabouchl. Sice jsem nečekal potíže, ale ani jsem nechtěl, aby mi přátelští civilisté vyrabovali zásoby.

Z boku jsem obešel aurelius a hned mi bylo jasné, proč na mě stráže tak divně koukaly. Po celém předku BVP jsem měl rozmázlé zbytky gigaškvorů.

V kožešinovém kabátu oděný náčelník, který mě vyšel přivítat, měl na hnědé vrásčité tváři mimořádně nesouhlasný výraz. Vlastně jsem ho celkem chápal. Už jsem se zmiňoval, jak moc jsou ty potvory radioaktivní?

S omluvným úsměvem jsem se vrátil zpátky do BVP, poodjel pěkný kus od vesnice, a tam jsem příliš přichylné členovce z čumáku opískoval hasičákem.

Když jsem dorazil zpátky do vesnice, čekali na mě náčelník se šamanem. Přestože to byl malý shrbený mužík oblečený v ovčí kůži a ověšený kostěnými amulety jako vánoční stromeček, cítil jsem k němu nefalšovanou úctu. Dokázal najít vodu za pomoci proutkaření.

Ukázal mi, jak na to, a nechal mě to zkusit. Málem jsem šel do vývrtky, když se mi proutek začal kroutit v rukách v blízkosti pramene.

Netušil jsem, že tohle nadání mám. Starý šaman jen pokyvoval hlavou, že lidí s tímto talentem je stále méně. Pamatoval jsem si, jak se lidé dříve proutkaření smáli. Nyní bylo doslova k nezaplacení.

Na to, aby zjistili, zda je voda kontaminovaná, ovšem potřebovali mě. Jinak to byla taková malá ruská ruleta, kdy plná komora mohla zabít celý kmen.

„Vítej zpět, pane pancéřového stroje,“ přivítal mě náčelník s tradičním gestem zdvižených prázdných rukou.

Přišlo mi, že to občas se stylizací do indiánů přehánějí, ale čert ví, jestli to byl záměr, nebo jen náhoda.

Šaman krátce, asi pro formu, zakřepčil a několikrát mým směrem mávl klackem, na kterém měl přivázaný vysušený penis s varlaty.

Požehnání plodnosti jsem si cenil.

„Náčelníku, velebnosti,“ kývl jsem dvojce.

Konečně jsem se mohl pořádně rozhlédnout. Za dobu, co jsem tu nebyl, přibýlo jurt na úkor chatrčí. Možná bych si měl upravit terminologii. Tomu, co jsem předtím pohrdavě nazýval chatrčemi, by slušelo spíš označení chajda.

Kmen pastevců měl nomádské zvyky, ale tyhle stavby mi připadaly trochu moc stabilní na to, aby se daly snadno sbalit a odtahnout na jiné místo. O kus dál dokonce místní stavěli kamenný čtvercový základ pro regulérní dům.

Náčelník si všiml mého pohledu.

„Zůstaneme tu,“ poznamenal. „Je to dobré místo, chráněné před prachem kopci okolo. Tráva a rostliny se utěšeně rozrůstají, uvidíš sám.“

Pokýval jsem souhlasně hlavou. To mi vyhovovalo. Když se mezi mými návštěvami někam přesunuli, musel jsem je pak jako debil hledat po všech čertech.

Všude kolem byli lidé. Kmen měl už přes sto duší. Možná hodně přes sto, nikdy jsem si nedal práci s počítáním. Muži a ženy společně pracovali na obydlích. Ženy si hrály s dětmi. Děti si hrály se psy. To jen dokládalo bohatství a stabilitu kmene. Na psy tu už nepohlíželi jako na chodící masové konzervy, ale jako na společníky.

Často se ozýval smích. Při jeho zvuku jsem sebou málem trhl. My jsme se už nesmáli. Zbývala nám jen rezignace a život ve vzpomínkách na starý svět. Dlouhověkost je pozhánáním a prokletím zároveň.

Věděl jsem, že oproti některým dalším osídlením v Pustině se život kmene může jevit jako primitivní. Jenže primitivní neznamena

ubohý. S rozvojem civilizace chodí ruku v ruce závist, korupce a byrokracie. Tady lidé žili v pospolitosti a smáli se.

Dost přemítání, práce čeká. Jeden z větrníků byl mimo provoz a oni neměli nikoho, kdo by nějak zvlášt rozuměl elektrotechnice. Když už jsme u toho, tak ani adekvátní nástroje. Zvládli základní údržbu motorek a u toho končili.

Nezbylo mi tedy než zkoušečkou prolézt celé zapojení větrníku. Byla to úmorná práce, na jejímž konci jsem objevil jeden studený spoj na trafu akumulátoru. Fušeřina už z výroby, a jak taková blbost zasviní. Po přepájení to bylo v cajku, akorát jsem na tom zabil skoro tři hodiny času. To bude zase jednou těžce vydřené maso.

Tohle byl základ našeho pracovního právního vztahu. Já jsem jim poskytoval služby, na které neměl kmen pastevců znalosti a technologie, oni nás na oplátku zásobovali masem.

V Trezoru jsme sice měli opravdu spoustu konzervovaných potravin, ale maso z piksly se vám přejí rychleji, než byste čekali. Ani zelenina z hydroponických farem a chov ryb to nezachránily. Aspoň ne pro mě. Vegetariány a vegany považuji za škodnou, která užírá jídlo mému jídlu.

Toho jídla byla vážně spousta. Trezor původně koncipovali pro dlouhodobé přežití několika set lidí. Nás bylo méně než třicet. Z lidstva na konci zbyla možná desetina. A to byl optimistický odhad.

Restart sice naše počty neukrátil tak moc jako počty lidí, nás však nikdy nebylo mnoho. K tomu se přidal i jiný problém. Přestaly se nám rodit děti. V dlouhodobém měřítku to vypadalo na neodvratný zánik zasvěcenců Posvátného plamene.

Po opravě generátoru jsem snědl oběd, který mi místní připravili. Skopové na planém česneku opečené nad ohněm.

Když mi jedna z kuchařek podávalo maso nabodnuté na větvičce, vyšlehly z ohniště plameny a jeden z nich prošel přes mou ruku. Takhle chladný oheň mi nedokázal opálit ani chlupy na předloktí. Od přihlížejících se ozvalo tlumené zahučení.

Natáhl jsem levou ruku a až po zápěstí ji ponořil do plamenů. Necítil jsem žádné teplo, jen proud hořících plynů, který mi příjemně omýval kůži.

Zase jsem ruku vytáhl a hučení zesílilo. Vypadalo to, že i když jsem nyní mnohem (a tím myslím opravdu mnohem) slabší, některé schopnosti jsem si dosud podržel v původní míře. V Trezoru to budeme muset zkusit s autogenem.

Po obědě mě čekala občůzka celého území vesnice a pastvin s náčelníkem, šamanem a Geigerovým počítačem. Tedy, skener připnutý v pouzdře na předloktí levačky byl mnohem komplexnější než prostý detektor radiace, ale stejně jsem mu tak občas říkal. Jsem holt stará škola. A ještě starší páka.

Pravidelná občůzka byla důležitá. Jen takhle jsme mohli zjistit, jestli na jejich území nepřinesly větry z Pustiny radioaktivní prach. Bylo to i v našem nejlepší zájmu. Pokud by se stáda pastevců pásala na radioaktivní půdě... Nám sice v důsledku konzumace radioaktivitou zamořeného masa akutní nemoc z ozáření nehrozila, ale oslabilo by nás a my byli oslabeni dost i bez toho.

Kontrola nikdy nebyla krátká. Samotná vesnice měla nyní větší rozlohu než fotbalové hřiště. A pastviny? Ty se táhly na hezkých pár kilometrů od ní. Každopádně se ukázalo, že náčelník

má pravdu. Nekontaminovaná plocha pastvin se pomalu, ale jistě zvětšovala.

Slunce se chýlilo k západu a já měl konečně pro dnešek hotovo. Tři sta metrů za vesnicí na severozápad půda lehce stoupala a pak náhle končila útesem, který se tyčil do výšky třiceti metrů.

Posadil jsem se na kámen kousek od kraje a kochal se pohledem do dálí. Zdálo by se, že toho nebylo moc k vidění. Jen planina Pustiny a poté podhůří a hory. Vypadaly pořád stejně majestátně. Jen byly o dost méně zelené.

Hlavní ale bylo, že jsem se mohl dívat na otevřený prostor, který se táhl, kam až oko dohlédlo. Pro někoho, kdo tráví valnou většinu času v podzemí, přestože jsme v Trezoru měli i umělou lagunu s příbojem, to byl pravý balzám na duši. Možná bych měl svým lidem naordinovat zdravotní vycházky.

Z kapsy kombinézy jsem vytáhl valoun velký jako vlašský ořech. Byl z tmavě hnědé, jakoby spečené horniny, protkaný žilami duhově se lesknoucího kovu. Jednalo se o úlomek původního meteoritu, ve kterém se na naši planetu dostaly bytosti z jiného světa a nejspíš i vesmíru. Posvátný plamen, který Nesmrtelným propůjčuje sílu, je vlastně fyzickou manifestací bytostí z meteoritu v našem světě. Proto mu také Nesmrtelní říkají Zdroj.

Položil jsem si úlomek na dlaň a soustředil se. Začal jsem zlehka, ale brzy jsem se k němu upínal celou svou vůlí.

Připadalo mi, že už jsem blízko. Bylo to podobné, jako když máte slovo na jazyku nebo myšlenku někde v pozadí mozku. Jste skoro tam, ale jenom skoro.

Stále nic, ani jiskřička.

Povzdechl jsem si. Co jsem čekal? Že se vše najednou zázračně změní? Vlastně jsem tomu ani sám nevěřil. Vyhodil jsem kamínek do vzduchu, opět ho chytil a vrátil do kapsy. Zase jsem se cítil o něco hůř.

Dřív jsem úlomek původního meteoritu k vyvolání Posvátného plamene nebo k navázání spojení s bytostmi v něm ukrytými nepotřeboval. Teď to nešlo ani s ním.

Za sebou jsem uslyšel kroky. Náčelník, nikdo jiný to být nemohl.

Posadil se vedle mě. Hleděl do dále stejně jako já.

„Při tvé poslední návštěvě jsem za tebou poslal dva muže. Aby dohlédli na tvou bezpečnost, samozřejmě,“ dodal.

„Samozřejmě.“

„Nevrátili se.“

Stále se na mě nepodíval.

„Nevrátili,“ přitakal jsem.

Zakopal jsem je daleko. Tam je nikdy nenajdou.

„Mohl bys nám vrátit motocykl?“

„Zvážím to.“

Oba jsme to věděli – neměl je posílat. Nikdo neohrozí mou rodinu.

„Víš, jak mi říkají?“ přerušil jsem odmlku.

„Vím.“

„Řekni to.“

„Strašák. Říkají ti Strašák.“

„Tak si to pamatuj.“

Nějakou dobu jsme seděli mlčky. Ticho jako první opět porušil náčelník.

„Divné zkazky nesou pouštní větry a ještě divnější události se dějí. Dodávka benálu ze stanice Na půli cesty se zdržela více než o týden.“

Věděl jsem, o čem mluví, v obchodní stanici jsem se také párkrát zastavil. Kdy to bylo naposledy? Možná před půl rokem. Neměli nic, co bychom potřebovali.

Pokrčil jsem rameny. Nezajímalo mě to.

„Před pěti dny se tu objevili cizinci,“ pokračoval. „Lidé, jaké jsem nikdy předtím neviděl, se zelenou kůží.“

Měl jsem pocit, jako by mi někdo do žil nastříkal izolační pěnu. Udržet pokerovou tvář mě stálo nesmírné úsilí.

„Vykládali nám, že víra má sílu nás všechny spasit. Že znovu přijde zima a svět se obrodí. Stačí jen přijmout svaté plutonium do svých srdcí. Podle toho si také říkali – Děti plutonia.“

„Co jste s nimi udělali?“ zachraptěl jsem staženým hrdlem.

„Zákon pohostinnosti ctíme,“ odvětil vážně. „Nakrmili jsme je a poslali pryč. Jsme pastevcí, takové věci se nás netýkají.“

Zvedl jsem se. Možná příliš rychle. Nelidsky rychle. Náčelník sebou poplašeně škubl.

„Měl bych jet. Dnes jsem se tu zdržel dlouho.“

Vykročili jsme k tatře. Zelená kůže. Tak to tehdy všechno začalo.

V duchu jsem se otrásl. Takhle to začíná vždycky. Malými věcmi.

Teď už jen rychle naložím maso a pofrčím zpět. Nějakou dobu mě tu neuvidí.

Příjemný pocit, že mám padla, mi vydržel jen krátce. Přesně do okamžiku, kdy jsem zaslechl první výstřely. Kakofonie řevu

a nářku následovala vzápětí. Jak dobře jsem ji znal z válečných zón.

Náčelník a šaman postávající opodál vystartovali během. Já jsem vytáhl pistoli a volným krokem jako na střelnici se vydal za nimi. Naběhnout bezhlavě do probíhajícího boje není nikdy dobrý nápad. Něco mi říkalo, že tohle bude ještě dlouhý den.

Střelba samozřejmě zněla nejintenzivněji z míst, kde stál můj aurelius. Taky jsem mohl zaparkovat na bezpečnějším místě. Třeba na demarkační linii mezi Jižní a Severní Koreou.

Za formací vysokých pomalovaných kamenů, kterou šaman využíval k rituálům, jsem dvojici vůdců vesnice dohnal.

Málem jsem vrazil do náčelníka a napíchl se. Ze zad mu trčela mírně zahnutá čepel ze zubatého železa. Někdo tu zjevně špatně pochopil přísloví, že cesta k mužovu srdci vede přes jeho žaludek.

Spodní polovina šamana seděla opřena o jeden z kamenných pilířů, zatímco horní zatínala ruce do země a pokoušela se odplazit. Po cestě za sebou trousila vyhrězlé orgány.

Nehodlal jsem zbytečně ztrácet čas. Osobě vyrábějící si špíz z náčelníkových jater jsem hbitě prohnal jednu kulku z pistole okem. Zepředu nic moc, ale výstupní rána na druhé straně hlavy měla velikost ruky. S roztaženými prsty. Na standardní vojenskou munici jsem si nikdy moc nepotrpěl.

Přeskočil jsem padající těla a už jsem byl mezi nimi. Pistoli jsem nechal v levačce. Meč vylétl z pochvy na zádech rychleji, než by to zvládl kterýkoliv zaklínač.

Nejbližšího z vazounů (byli až podezřele urostlí) jsem při dopadu ťal mezi krk a rameno. Meč jím projel jako laser, horní část těla s hlavou a jednou rukou s mlasknutím sklouzla na zem.

Zahlédl jsem velký celokovový palcát svištící mým směrem. Uťal jsem paži a potom nohu toho drzouna.

Svalovec kus za ním se pohotově pohnul mým směrem, tak jsem mu z podřepu zasadil dvě střely z pistole do místa, které jsem měl zrovna před očima. Do rozkroku.

Jeho varlata to zmátlo natolik, že se z útržků látky a šourku rozběhla každé na jinou stranu. Na zem v záplavě krve dopadl ustřelený penis. Orel přistál.

Poslední se mě pokusil přepulit něčím jako kosou na krátkém ratišti. Jo, tak ty máš na svědomí chudáka šamana...

Odrazil jsem jeho sek krytem v primě. Ruka mě zbolela, měl docela páru. Ratiště zbraně jsem mu přesekl v rukou a pak mu

vratným sekem rubem čepele odřal polovinu hlavy. Odhalený jazyk zakmítal radostí, že se konečně podíval na světlo, ale pak už se jeho páníček definitivně poroučel k zemi.

Uslyšel jsem zasténání. Nešlo o šamana, ten už to měl ke své úlevě konečně za sebou a nehýbal se.

A hele ho! Byl to chlapák, ze kterého jsem improvizovaným zákrokem vyrobil trans osobu.

Klečel na kolenou, dál krvácel, ale stále žil.

Nezdržoval jsem to a jedním máchnutím meče jsem ho povýšil na bezhlavého rytíře. V tom mám solidní praxi.

Teď jsem se konečně mohl pořádně podívat, koho že jsem to tu vlastně vykydlil. Holé hlavy, masivní čelisti a nadočnicové oblouky, svalů jako ragbyové mužstvo. Kůži měli žlutohnědou s nádechem do zelena. Museli být alespoň o hlavu vyšší než já. A o půl metru širší. Bylo to jasné, do Pustiny dorazili orkové.

Na druhou stranu, na nohou měli odrané maskáčové kalhoty a püllitry velikosti XXXL. Že by vyrabovali armádní zásoby? No dobře, branou z Azerothu sem nejspíš nepřišli. Asi šlo o nový druh mutantů.

Proti svému přesvědčení jsem se tentokrát k vesnici rozběhl klusem. Podle intenzity řevu budou s vesničany raz dva hotovi a pak se všichni sesypou na mě.

Na místě panoval totální chaos. Útočníci se mísili s prchajícími pastevcí a nevybíravě masakrovali každého, kdo jim přišel pod ruku. Všiml jsem si, že mezi nimi nejsou jen moji staří známí mutanti, ale také lidé oblečení v pokročilých bojových kombinézách.

Na hlavách měli přílby s integrovanými head up displeji. Dále jsem nemohl přehlédnout kov kybernetických posilovačů na vnější straně končetin a pancéřované kabely pro spojení s řídicími jednotkami na zádech bojových kombinéz. Tohle vypadalo jako špičkové armádní vybavení z doby před Restartem.

Aurelius byl pochopitelně v ohnisku boje. Útočníci se pokoušeli vesničany zatlačit k sobě, aby je mohli snadněji vyhladit. Nemám rád slovo genocida, protože se za mých dob začalo používat trochu moc často. Vlastně při každém větším ozbrojeném konfliktu. Jenže tady to sedělo.

Tahle partička to vůbec brala pěkně zostrá. Několik z nich se za pomoci plamenometů pustilo rovnou do fáze vypalování. Ohnivý jazyk proměnil blízkou chatrč v jednu velkou ohnivou kouli. Ženy a děti uvnitř ječely jen krátce, ale věděl jsem, že jejich křik uslyším v hlavě ještě dlouho.

Ohňometnému mutantovi se oproti tomu na znetvořené tváři objevil pokřivený, ale jasně zřetelný spokojený úsměv. Někdo tu má rád svou práci.

Plamenomet si k čemukoli jinému než k dobývání pevností berou jen sadisti nebo magoři. Případně obojí.

Veselému plamenometčíkovi jsem posadil dvojnvýstřel do spodku nádrže na zádech. První střela prorazila plášť, druhá zapálila unikající směs.

Rocketman odletěl do nebička na ohnivém a kouřovém chvostu. Tak povznášející obrázek jsem naposledy viděl při startu raketoplánu z mysu Canaveral.

Tím jsem ovšem k sobě přitáhl pozornost. Předtím si mě nikdo nevšiml, protože jsem byl útočníkům v zádech až za jejich linií. Teď se po mně začalo otáčet trochu moc hlav, a co hůř, trochu moc hlavních.

Zařal jsem zuby a zrychlil. Hodně. Překvapené výrazy ztuhly na brutálních drčkách. Nepřátelé jako by se pohybovali zalití medem. Tuhle rychlost moc dlouho neudržím.

Dvacet metrů k týlu nepřítele jsem překonal za necelou půl vteřinu. Přímo jsem cítil, jak ze mě proudem odtéká energie. Energie, kterou jsem bez kontaktu s plamenem neměl jak doplnit. Ale to už jsem rovnýma nohama skočil přímo do grupáče.

Meč a pistole znovu dostaly příležitost přiložit... no dobře, ruce asi ne, ale ostří a patrony k dílu. Útočníci takhle nablízko používali k masakrování vesničanů mačety, kyje a palice, což mi zcela vyhovovalo. Jen blázen by se s ostřím v ruce postavil jednomu z Nesmrtelných.

Jistý problém byl v tom, že tady bylo těch bláznů víc než v Bohnicích a Arkhamu dohromady.

Odrazil jsem břicho mačety. Rychlý odsmyk a švih meče, po kterém můj protivník ztratil tvář. Přesněji dvě třetiny tváře, které mu sklouzly dolů. Ošklivý případ čepelozní lepry.

Další z mutantů se na mě řítit se zdviženou podbíjecí palicí. Dvěma ranami z pistole jsem ho přesvědčil, že nejsem žádný hřeb do pražce. Jedna střela do každého oka. Staroušovi Charónovi to bude místo mincí muset stačit.

Na poslední chvíli jsem zadržel čepel. Málem jsem seknul vesničanku.

Vzápětí ji zezadu probodl hrot mačety. Mutant na druhém konci ji zvedl do vzduchu. Zatřásl s ní a bolestný výkřik přerušil proud krve, který jí vytryskl z úst jako voda z prasklé vodovodní trubky.

Toho zmetka jsem ťal třikrát a dal jsem si záležet, aby zůstal naživu, přestože jsem jeho hmotnost zredukoval přibližně o třetinu. Dvě ruce a jedna noha minus.

To má za to. Já se můžu přetrhnout, abych byl kladný hrdina, a on mi to normálně kazí.

Poslal jsem dvě do hlavy celkem lidsky vypadajícímu maníkovi, co se mě pokusil zapíchnout bajonetem. Střely se s hvízdnutím odrazily od krytu přílby. Jedna mě připravila o lalůček pravého ucha.

No hergot, to jejich vybavení je ještě lepší, než jsem si myslel. Měl jsem si vzít útočnou pušku.

Svůj omyl jsem napravil tím, že jsem rukojetí pistole rozdrtil záprstní kůstky jeho ruky s bajonetem, kterým se mě znovu pokusil prošpikovat. Hrotem meče jsem ho na oplátku bodnul do podpaží, které neměl chráněné balistickými pláty.

Problém byl v tom, že jsem tak dal jednomu z plamenometčků dost času, aby usoudil, že jsem jasný případ potížísty, a obšťastnil mě žhavým cákancem.

Takovýchle parchanty, co musejí za každou cenu trhat normy, nemám rád.

Když jsem jen lehce očazený proskočil hořícím aerosolem na okraji zášlehu, dopadl mu oběma nohama na hrud', srazil ho k zemi a pro dobrou míru mu ještě ve vzduchu prohnal čepel meče hrudním košem, vypadal dost zaskočeně.

Pche! Za to, že se pokoušel upálit jednoho ze zasvěcenců Posvátného plamene, to byl ještě mírný trest.